

2004

El Diari d'Oranich de Mar

Diari local, setmanal i independent

Sens dubte, en l'àmbit de la joventut, aquest estiu 2004 és el de la “*Resistència Playera*” (RP). Aquest fenomen, anomenat de forma idèntica en castellà o català, s’ha vist popularitzat de tal manera que fins i tot s’ha obert la polèmica sobre l’oci dels joves. El que va començar, fa dos o tres anys, com una aventura d’uns quants, ha anat creixent espectacularment de mica en mica. Aquest estiu ha estat el de la seva explosió. Molts joves s’han llançat a practicar aquesta variant d’oci de nova creació, consistent en tractar d’estar-se més o menys una setmana per la costa catalana gastant el mínim possible. Sense allotjament, sense passar pels restaurants, sense sortir per les discoteques. La RP només té un objectiu: no gastar diners. No pagar hotels (dormen en cases d’amics o a la mateixa platja). Gastar poc en menjar (compren al súper). I és clar, moltes vegades no pagar al tren, demanar diners als turistes estrangers o robar les coses necessàries per la vida mateixa. I és quan es va obrir la polèmica de l’estiu. La Policia va detenir cinc *okupes* practicants de la RP acusats d’intentar robar per valor de més de 1000 € en un hipermercat d’una coneguda marca de distribució. I l’índex de petits furts ha pujat a la costa catalana de forma considerable. Perquè la RP, a més d’intentar no pagar o jugar a no gastar, ha generat tot un seguit de esperades molèsties per part dels veïns i dels ajuntaments de la costa. Per soroll, per l’imatge, per la manera de viure d’aquestes ciutats.

“No és que no gastin, - diu un veí - és que provoquen que la resta s’ho pensi més alhora de gastar, i això a la llarga no pot ser bo”. “No deixen diners al poble - diu un comerciant indignat- Jo així no vull turistes i digueu el que vulgueu després vosaltres, els periodistes, que sempre defenseu aquesta gent”. I és que en el fons, tot no deixa de ser un moda estiuenca per a joves estudiants de classe mija o mitja-alta. Què es farà amb tot els diners estalviats? Segurament, un bon viatge d’Inter-Rail per Europa al setembre.

Per fi he trobat aparcament! –exclamà de cop el president de la junta de la cambra d'oranich. -Avui ha costat més del compte, però al final he trobat un forat al costat de la font!-el president de la cambra entrà amb pressa i semblant estressat-

-Bé, abans de res, bona tarda a tothom. Ja podem començar la reunió. Com ha anat el descans? Han sortit bé les vacances amb la família a Eurodisney? O pot ser han fet un viatge cultural per ser més que la resta? He de dir que aquest any he fet unes vacances especials. Ja que tinc els fills grans he Bé, tal com han vist a la convocatòria, avui començarem la reunió ordinària de la Junta de la Cambra de Comerç i Finances d'Oranich de Mar amb el primer punt de l'ordre del dia; l'assumpte dels nois invasors dels passeigs de la costa. A la reunió preparatòria de la junta hi va haver consens en incorporar aquest punt a l'ordre del dia de forma prioritària. Si han estat fora de la nostra ciutat durant l'estiu o no coneixen de fons el fenomen de la *resistència playera*, els informarem sobre l'assumpte. Tots vostès tenen a les mans un article de la nostra premsa local. Va aparèixer ara fa un mes, als primers dies d'agost. El Diari d'Oranich de Mar va editar un especial a l'estiu per incorporar l'article, tot i que mai no es fa cap edició a mitjans d'estiu. Com sempre, els nostres amics periodistes han estat els primers en donar-nos un cop de mà, i cal agrair-ho.

La *Resistència Playera* és el nom del tipus d'oci que aquest estiu ha esdevingut tota una moda. Aquest nom es refereix a passar-se uns dies a un poble de la costa sense fer, generalment als passeigs marítims. Parlar i estar-se als passeigs, fins i tot a la nit, on dormen molts d'ells. Aprofiten la nit per sortir de marxa i passen el dia sota els arbres que fan ombra, pel casc antic del poble o caminant de poble a poble. Com lògicamnet pensaran, aquest tipus de diversió és llastimosa. Ho fan els joves d'avui dia perquè no saben com divertir-se. Perquè no saben valorar la vida. Si tenen una bona feina es queixen i si la tenen dolenta també. Està molt bé que els joves tinguin iniciativa, però no d'aquesta mena. M'entenen, no? En una primera percepció, vista en ulls de qualsevol ciutadà, no sembla més que un moda passatgera, d'aquelles que duren tres o quatre dies. Però, compte!, ha estat una moda espontània. Primer punt: no hem estat nosaltres qui hem fomentat aquesta manera de passar una part de les vacances d'estiu. Recordin amics: no és fet nostre.

Segon punt: feia temps que no ens trobàvem en aquesta situació. Ha arribat per sorpresa, ningú no s'ho esperava. Ningú ho havia previst en cap auditoria...però el més greu és que aquesta vegada la moda ha anat massa lluny, i l'anomenada "RP" ha esdevingut un fenomen social. Tenen fins i tot un símbol, una mena de referència. Pot ser qualsevol dia aparegui una cançó. Cal reconèixer que ha estat tot un èxit dels organitzadors. I sense comptar amb els mitjans nostres. Què passaria si tinguessin la tele i la premsa a favor! Bé, amics i companys, no vull ser ni moral ni apocalíptic. Jo sempre he estat un liberal de cap a peus i m'és igual el que fa el jovent amb la seva vida, però no es pot justificar de cap manera el que fan. Cal pensar només una mica. És de sentit comú. Les normes són per respectar-les. De l'anomenada *resistència playera*, vull destacar-ne només tres conseqüències: aquests joves ocupen el carrer massivament, no gasten i a més a més s'autoorganitzen entre ells. Res podia ser pitjor que aquesta moda. Ara entenen que figuri al primer punt de l'ordre del dia. De totes tres conseqüències, la més important és que són al carrer i l'ocupen només per a ells. Molesten i fan soroll, provoquen mala imatge i espanten els turistes, que tenen por als atracaments i no passegen tranquils. I els joves no deixen ni un cèntim a la ciutat. No és pas el turisme que ens interessi. Que s'ho quedi qui vulgui. Aquesta, la nostra ciutat, no ho vol. S'ha patit aquest estiu i cal afrontar la vida, ja que nosaltres no som d'aquests que abaixen el cap davant els problemes, com els estrussos. Desenganyem-nos de romanticismes i fixem'nos en les coses. Qui porten diners són els rics. Fixeu-vos en els pobles del litoral de Catalunya. En quins hi ha *pela* i en quins no. A Oranich volem turisme de qualitat. Cada dia hem vist ple el Passeig de les Llibertats, el nostre passeig paral·lel al mar, dit en temps del dictador Passeig de la Victòria i Passeig d'Ascaso en temps de la guerra. El Passeig dels Plàtans, ocupat pels joves i mantingut per tothom que paga religiosament els seus impostos. Està clar que l'ocupació abusiva de l'espai públic és un problema que cal resoldre de forma ràpida i correcta, i estic plenament convençut que tothom pensa que aquesta gent no pot estar més temps pel carrer, des dels estiuejants fins als botiguers.

Ni des de la Cambra, ni des de les entitats del nostre estimat poble volem que l'estiu vinent torni a passar. Cal treballar bé per netejar els passeigs de jovent i de motxilles, encara que siguin fills de papàs, o fins i tot siguin els fills de vostès. El poble, a la llarga, ho sabrà agrair. D'això, tots estem convençuts. Fins i tot els que ho critiquen tot, podran criticar més coses. Perquè per fer-ho, cal tenir

l'estòmac ple, i el tenen gràcies a nosaltres. Ja sabem que és més *guai* fer el crític, però algú ha de fer la feina bruta. En aquest cas ens toca a nosaltres.

Degut a les vacances i les absències estiuenques, aprofundiré més en el objecte del tema. Vejam, explicaré el què fan. Els joves que fan RP s'estan al carrer sense fer res. Si bé aquest estiu tots els pobles eren plens de joves mandrossos, als passeigs han patit més aquest fenomen. Al passeig d'Oranich de Mar s'han produït fins i tot enfrontaments amb els avis que portaven els néts. Al Passeig dels Plàtans, literalment, no s'hi podia ni llegir per manca d'espai. A mitja tarda, tot el passeig estava ocupat pels joves. Tampoc es podia passejar amb bicicleta. I preneu nota de la xifra: gastaven dos euros de mitjana al dia. Què ha portat tot plegat? Més d'un nen aquest estiu no ha après a muntar en bicicleta. *Sniff, sniff*, molt dur, estimats amics. Com deia, cada poble ha resolt el problema de manera individualitzada. Hi ha solucions per a tots els gustos, tot i que la manera més habitual i senzilla ha estat la regulació normativa *ad hoc*, o si sigui, específica, amb l'actuació policial posterior. Aquí hem tingut relativament sort. La nostra zona costera no ha patit grans xocs amb la policia. Simplement han tingut problemes els *punkis*. No pas la gent normal. Quan no s'hi troben a gust a un poble, els joves d'avui dia marxen al poble del costat en lloc de buscar-se problemes amb multes o detencions. Són així de liberals. Però la nostra ciutat no pot mostrar aquesta imatge repressiva. Aquestes formes de coacció són part del passat, de l'anterior règim polític. Nosaltres hem de projectar una imatge de compatibilització de les diverses maneres de divertir-se. No volem reprimir, volem harmonitzar diferents tipus d'oci. Resoldre conflictes amb pactes positius per tothom. Ja vaig parlar amb la premsa sobre el tema.

Ha de transmetre la idea que nosaltres som conscients de la realitat i que partir d'aquesta realitat. Hem de pressionar per aquesta via. La ciutadania ha d'entendre que volem transformar la realitat, però, atents!, respectant uns principis. Aquests principis de convivència, respecte, tolerància i civisme, ens agradin o no, són vàlids alhora de fer política. Creiem que tothom pot fer la seva, que té dret a fer la seva. No estem en contra del joves, ni dels nostres fills. Per déu!, fins i tot jo he emparellat el meu aquest estiu...però, és clar, ja coneixem el joves. Sembla que s'hagin menjat de cop un llibre de Rousseau. Poden fer el que vulguin, sempre sense molestar el veí. *Donde empieza la libertad de uno acaba la libertad del otro*. Davant aquesta situació i amb l'afany de resoldre el problema de manera racional i sostenible, sense generar conflicte, hem convidat a aquesta reunió el

Secretari de la Cambra de Finances i Comerç de Raventós-Platja. Sempre és positiu conèixer les activitats públiques d'altres localitats on també pateixen aquest problema. A Raventós-Platja van treballar molt el tema i la seva experiència pot ser molt útil de cara l'estiu vinent. Molt gustosament, el Secretari de la seva cambra ens informará sobre la gestió de la qüestió per part del seu ajuntament per no repetir els errors que ells van cometre. Un cop coneguda la situació inicial. Un cop coneguda de bona mà l'acció política, podrem treure'n conclusions i executar futures mesures. No s'adormin, si us plau!

Secretari de la Cambra de Finances i Comerç de Raventós-Platja

---

Bona tarda amics de la Cambra. Dic només amics perquè perquè en aquestes reunions només hi ha amics, mai no hi ha amigues. Així que no faré la pedanteria esquerrana de saludar als dos gèneres, . Bé, moltes gràcies per ser convidat a la reunió, a la que assisteixo de forma desinteressada i amb esperit de ciutadania republicana. Tot i que la meva ciutat, Raventós-Platja, és lluny d'Oranich de Mar, i tot hi que Raventós-Platja té aigües termals i la de vostés no las podrà tenir mai, perquè falta classe de mena, les dues poblacions són costeres i comparteixen moltes inquietuds. Una d'elles és la coneguda invasió de joves als passeigs i platges aquest estiu, que per sort ja està finalitzant. Avui és la principal inquietud. I si tothom fes el mateix? I si el caos arribés a les ciutats? I si la policia fes molt més cas de nosaltres? Bé, no divagaré més, pensar no serveix de res. Descriuré ràpidament Raventós: som una ciutat molt maca de la costa catalana. Tenim tres nuclis de població, amb vuit

urbanitzacions i dos camps de golf, un d'ells de gespa artificial. El nucli més important és Raventós-Platja, "RP", com diem els de tota la vida, els genuïns del poble. La nostra població té 7.000 habitants durant l'hivern. Durant l'estiu es triplica: unes 29.000 persones passen l'estiu amb nosaltres, en hotels, apartaments i dos càmpings. El nostre patró és Sant Obiols. No cal dir que el turisme és la nostra manera de viure, encara que les aigües termals i medicinals del balneari ens donen molta vitalitat a l'hivern amb el turisme de tercera edat. Tota la ciutat es preocupa de mantenir una imatge pròpia i més aviat exclusiva. Una imatge delicada, culta, feta amb anys de planificació turística a nivell hotelier, però també a nivell cultural, esportiu i ara de noves tecnologies. Si avui dia la nostra ciutat és reconeguda per ser d'alt nivell, no és gratuït. Hi ha una feina d'anys al darrera. N'estem molt orgullosos i treballem cada dia amb el mateix afany. Raventós-Platja és el nucli de població més gran, on és la seu de l'Ajuntament i on hi ha vitalitat: botigues, activitat bancària i serveis immobiliaris.

Els dos altres nuclis són més aviat urbanitzacions unides per la construcció, tot i que fins i tot tenim de tant en tant un hort subvencionat per l'Ajuntament.

Allà, prop de la seu de l'Ajuntament, vam començar a patir el fenomen a finals de juny. Ho van provocar els concerts de Festa Major. Cada any, per festes, tenim gent de tota la comarca. Aquest estiu, els de cultura van apostar massa per opcions alternatives i van fer un cartell molt de gust del jovent. Van portar un d'aquests grups d'ara que es queixen del de sempre però que sembla com nou. Al finalitzar les festes, els joves van envair massivament tot el Passeig Marítim. Ho van fer de cop. Semblava fins i tot que s'hagués planificat abans. Penseu en tres centes persones distribuïdes al llarg del Passeig Marítim, un passeig que va costar rehabilitar un ull de la cara. Una vertadera ocupació il·legítima, sense cap mena d'autorització ni justificació raonable. Fins i tot nosaltres, al principi, vam quedar-nos perplexos. Ens feia mal veure joves i joves asseguts als bancs, a la gespa, sota els arbres, pel carrer. Era com un festival de música contracultural.

L'equip de govern, lògicament, va respondre amb desconfiança al conèixer l'ús que patia el passeig recentment inaugurat. D'entrada, a la primera reunió de la Junta de Govern Local, es va decidir fer fora als joves sense dubtar. Hi ha molta experiència en avançar-se a les demandes per a una ciutat neta d'estiuejants i botiguers. El primer que va fer va ser incrementar la vigilància policial al Passeig Marítim, per controlar una mica les activitats del jovent i alhora informar de les

característiques del fenomen. La por policial semblava un bon remei per desmontar en un tres i no res les idees de quatre xavals. La Policia Local va demanar uns quants DNI a joves per consumir drogues i també van fer petits interrogatoris als grups que s'havien format. Ho van fer per poc temps, ja que alhora, per legitimar socialment l'acció policial, calia demanar també el carnet als bars propers, on era conegut el consum de tot tipus de drogues i on no feia cap gràcia la presència de tanta policia local. Una trucada a l'Ajuntament a l'endemà fou la darrera notícia sobre el tema.

Descartada la mesura més directa i visceral, la mesura clàssica i ja passada de moda defensada pel sector dur de la Junta de Govern Local, van pensar-se'n alternatives per fer fora als joves de manera ràpida i alhora tranquil·la. Un regidor va proposar una idea que va obtenir acceptació.

S'hi van instal·lar a corre-cuita recs per aspersion orientats a la zona de gespa del Passeig Marítim, on tot el dia l'aspersion d'aigua giratòria molestaria els joves. Vam pensar que va ser bona la idea. Vinga a mullar-se, tant naturalistes que són! Milers de litres d'aigua van acabar amb les massificacions de joves en espais concrets. Aquesta mesura va ser molt efectiva durant tres dies, fins que la pressió de l'Associació de Veïns ho va desaprovar per "insostenible", com diuen ells. Faltava legitimació, així que els recs es van traslladar a uns jardins propers, al costat del Gran Casino, on els primmirats de l'Associació de Veïns mai no fiquen el nas per ser històricament un cas perdut.

Tot just després de la retirada dels recs, va ploure uns dies. Van ser cinc dies de pluja intermitent i núvols. Cap dia de sol. D'aquestes setmanes no desitjades en un poble costaner. Nosaltres desitjàvem que ploqués una mitja hora diària, cinc dies a la setmana, però no va passar. Això ara em fa recordar una enquesta que vam dissenyar sobre les preferències climatològiques del turista mig d'RP. Perdò, de Raventòs-Platja. Dades molt interessats. Segons el treball, el turista mig gaudia d'una pluja estiuenca de curta durada però molt refrescant, a mitja tarda. Les enquestes reflectien una preferència vora les vuit. Els enquestats feien servir l'exemple cubà. Allà sembla que aquest tema, al menys, ho tenen resolt. I els enquestats demanaven el mateix que a Cuba. És curiós, els turistes s'entesten en pensar que les causes de tot són sempre naturals i en aquest cas no tenen cap problema en pensar que la pluja és un tema social i que la Cambra de Comerç hi pot influir en la climatologia. Sembla mentida, com pensen! Però no entenen que les coses són sempre per causes naturals perquè així nosaltres volem fer creure, i ara no els podem fer creure que són socials. Mai no

són socials. I en això els enquestats s'equivocaven. No podien demanar canvis naturals a la nostra ciutat. A la nostra ciutat vam patir mal temps, perquè cada any hi ha quatre dies de pluja. Nosaltres sabem que no es pot modificar el temps, tot i que la esperança i els ànims dels enquestats eren admirables. Com deia, va fer mal temps. Amb totes les lletres. Amb el mal temps, preveníem una baixada important d'assistència. No va passar. La majoria dels joves no van marxar a casa.

Va ser una sorpresa, ja que una de les pensades preparades era la clàssica i antiga recepta: amplificar la sensació de contradicció entre el que es desitja utòpicament i la realitat més crua. Pensàvem que la pluja faria caure de l'arbre als joves. Que una cosa era jugar a fer el *resistente guevarista* i l'altra era suportar la pluja estival. Però no va passar així. El jovent es va refugiar a les voltes de la Plaça Major, les voltes del costat de l'Ajuntament. Les nostres voltes històriques del segle XVIII van absorbir un gruix important d'aventurers. Aproximadament un 67,87% dels ocupants es van traslladar cap allà. L'alcalde, molt enfadat, va concloure que era un tema personal. Jo crec que els joves ni sabien que eren al costat de l'Ajuntament. Simplement buscaven, com tothom, un lloc per resguardar-se de la pluja. El cas era que es tornava a ocupar un espai públic, que era molt necessari per entretenir tota la massa turística que no baixava a la platja. A les voltes, des de finals de juny, s'havia instal·lat una exposició de pintures d'artistes locals. La idea havia sortir a l'hivern. Els porxos farien d'exposició a l'aire lliure per preveure els dies de pluja amb alternatives d'oci enfocades des de la vessant cultural del municipi. Al municipi de Raventós som conscients de la necessitat de la cultura en una vila com la nostra. Fa temps que fem feina en rehabilitar antics espais, on ara es realitzen exposicions i altres activitats culturals. Feia temps que havíem promogut la nostra població com a "ciutat d'artistes". I res millor que els nostres porxos de l'edat moderna per acollir qualsevol exposició. Penseu que fins fa poc estaven oblidats per tothom. Ara, de cop, són tot una joia molt valorada per tothom. En aquests porxos jo vaig demanar casament a la que ara és la meva feliç dona, i és on s'han celebrat els pocs triomfs esportius dels equips local. Els joves van fugir de la pluja i van escollir també el centre històric. Porxos ocupats.

La meravella que representava el nostre passat no es podia malmetre d'aquesta manera. Els nostres porxos eren joies de l'art gòtic català. Penseu que un dels millors artistes del segle XVII, en Domènech Rogent i Jujol, va esculpir més d'una columnata d'aquesta plaça. Patrimoni de la ciutat recuperat fa poc. Restaurat i estudiat en només cinc anys. Cinc estius després, aprofitats només per

uns joves amb estètica de manifestants antiglobalització que no gastaven. Començaven els problemes. L'exposició es va traslladar. No vam voler barrejar turistes culturals amb joves grenyuts, tot i que tots dos vulguin acostar-se inconscientment. L'Ajuntament va fer un esforç pressupostari per a traslladar l'exposició, en un temps rècord, a la sala gran de l'Ajuntament. Per sort, no hi havia ple fins setembre. Ara, fixeuvos, la Junta de Govern Local es va reunir al bar de la seu de l'Ajuntament. Van ser els primers inconvenients provocats pels joves. Explicaré d'altres i continuo amb la narració del fets. Com passa a l'estiu de forma natural, el sol va recuperar el centre de la vida diària de la nostra ciutat. Van tornar les tovalloles i les colxonetes a l'exterior de les botiguetes de platja. El trenet va tornar a portar turistes de tota mena. I tots els visitants i turistes d'RP tornaven a gaudir del sol, de les ones, de la sorra de la platja i dels batuts de xocolata. També els joves tornaven a ser als passeigs el primer dissabte al matí. Era com un malson. Em llevava cada matí i em trobava els invasors. Joves als bancs parlant. Joves al carrer jugant amb instruments musicals. Joves a les voltes històriques del segle XVIII menjant-se pollastres a l'ast. Joves fumant *porros* a la platja. Gent jugant al futbol al passeig. Parades d'artesanía sense llicència. Malabars de les boles bocabadant els més petits. Ciclistes amb motxilles instal·lades als laterals de les bicicletes. Joves organitzant grups d'afinitat a l'estació de la RENFE... i les primeres informacions no eren pas bones. La moda del no gastar per no gastar era ja hegemònica. Pujava l'índex de delinqüència quan la policia estava al damunt dels joves constantment. Havia baixat l'índex de delictes relacionats amb alcohol i la conducció. Paradoxalment, havia pujat l'índex de delictes contra la salut pública i de faltes en petits furts. També van patir un increment estadístic les faltes per danys al patrimoni públic, com grafitar i destrossar papereres. Fixeuvos en les dades, són sempre tan aclaridores! D'altra banda, la resposta de l'equip de govern era tímida. Tot es pensava massa i no esdevenien mesures de resposta valentes. Els joves guanyaven el pols. A més a més, començaven a crear grups de resistència als chats o als grups de correu electrònic per iniciar l'experiència.

Tot i que els mitjans mostraven una imatge del fenomen semblant a un tipus d'oci de moda per estudiants rics, hi havia de tot al nostre municipi. De bracet, es va afegir el col·lectiu de *punkis* i de xusma vària que surt de gira durant l'estiu de festa popular en festa popular. Calia fer quelcom per aturar aquest fenomen que s'estava expandint per tota la costa com una taca d'oli, amb una rapidesa inusual i amb una manca de resposta pública molt inquietant. Com us ha parlat el vostre

president, era una cosa nova per a nosaltres. Costava entendre el problema i costava fer veure que les activitats del joves eren molt perilloses. S'havia de pensar bé la resposta de l'Ajuntament, perquè un dia molt proper la població demanaria explicacions. Hom va proposar fer servir videocàmeres per dissuadir els joves. Una bona idea. Per atemorir-los, res millor que la videovigilància. Va fallar la proposta perquè no vam obtenir el permís judicial. El joves no cometien delictes, ni la seves conductes eren susceptibles de prevenir actuacions delictives amb la instal·lació de les videocàmeres, així que vulnerava drets. I el dret dels avis a passejar? I els drets dels comerciants a fer caixa?

Van passar els dies d'un en un fins que a mitjans de juliol només una petita part del Passeig Marítim estava alliberada. Es van construir unes pistes de petanca al final del passeig, unes pistes reclamades fa més de deu anys pels jubilats. Va ser una bona pensada de l'equip de govern, perquè va matar dos pardals d'un sol tret. Va complir la promesa de la petanca i va enfrontar dos col·lectius, el dels jubilats amb els dels joves obligats a deixar l'espai, a més a més de la divisió de l'Associació de Veïns en dos corrents crítiques. Els partidaris dels "resistencionistes" i els amics dels jubilats.

Sense embuts, no era pas una bona situació. Tot plegat, semblava difícil coaccionar les conductes col·lectivament, i el maldecap cada dia era més gran. Per a un poble coster no era gaire agradable veure a diari entre cinquanta i cent joves al passeig parlant, rient, sense fer res. L'espectacle era llastimós. I va esclatar el rebuig cap als joves. L'espiral del silenci va funcionar en una setmana i de cop, tothom parlava, opinava i solucionava el fenomen. Nosaltres ja ho esperavem. L'opinió pública es mostrava a favor de les actuacions de l'equip de govern. Vam calcular només un 17% de simpatia vers el tipus d'oci del jovent. El malestar era ja evident. Turistes estrangers, locals, nacionals, autonòmics, estatals, jubilats, botiguers, estiuejants, periodistes, comentaristes de l'actualitat, polítics de tots els partits del consistori.... El rebuig era immensament majoritari, tot i que cap persona declarava tenir res en contra dels joves. Era simplement una falta de civisme. Tothom ho deia. Els joves havien de respectar unes normes bàsiques de convivència, com qualsevol ciutadà. Una de les persones més afectades pel fenomen va ser el nostre Regidor de Turisme i Comunicació. No s'hi valia l'estiu que estava passant, després del treball de l'hivern. I penseu que van tenir sort. Tant la cambra com la resta de partits del consistori van recolzar qualsevol proposta

per acabar amb tot això. No obstant, les ganes de tirar endavant i de tenir un objectiu clar, desfer-nos d'aquesta gent, provocà que apareguessin noves idees. Quan l'univers conspira per aconseguir alguna cosa que busques, quelcom funciona bé. Si es vol fer una cosa, més tard o més d'hora s'aconsegueix. Això està del tot clar. Era imperatiu fer un salt qualitatiu en la repressió racional de les activitats dels joves, així que van barrejar-se opcions de resolució dels conflicte de caire consumista. Es va pensar en rebaixar els preus de les discoteques i del bars nocturns, però no vam aconseguir consens. Les discoteques estaven plenes de joves estrangers i no els afectava el jovent nacional. Ni van respondre els nostres meils. També es va pensar en rebaixar o subvencionar els preus de les activitats culturals. Pels diners, rai. Pel pressupost no hi havia problema. No ens preocupava l'estabilitat pressupostària ni el dèficit zero. Fa temps que sabem que els reis són els pares i que la liquidació del pressupost pot fer meravelles. Disposàvem de diners per matar els joves a consumisme, desfer-nos d'ells i fins i tot planyer-nos després del consumisme occidental per tancar el debat. Tot en una i mitjançant la cultura, què bo!... però la gràcia de la RP era estalviar. No es podia fer gastar, ja que alsehores el joc no valia. Amb un cop de puny a la taula, es va pensar en cobrar entrada per fer servir el passeig i buidar el passeig de cop. Provocar que els joves immigresin a una altra ciutat a jugar. Va descartar-se de seguida. Aquestes mesures tan agressives cal preparar-les premeditadament. Cal crear progressivament una opinió per avançat i dibuixar dades i dades fins marejar la població. Però penseu que el cobrament d'entrada és la millor prevenció. A cap golf de la ciutat van tenir cap mena de problema amb la RP. Era només un problema en els espais públics. Això ha de fer pensar molt. El pagament per passejar pel passeig no estava prou madur. Encara no estava treballat del tot el tipus de discurs a utilitzar. Tampoc es podria comprar fàcilment als joves. Les idees d'institucionalitzar els caps de tot plegat, de comprar-los, eren massa innocents. No es podia començar a signar contractes laborals temporals d'una manera barroera. Era l'estiu, i era un fenomen no gaire organitzat. Dificultava molt conèixer els dirigents de l'organització. Qui és el portaveu del grup? aquesta era la primera pregunta que formulaven els mitjans. Ningú no responia res. Alguns es reien de la voluntat de trobar un president per a tot. No sabiem qui era al darrere, i no podiem fer servir el consum. En el cas de la RP no funcionava el consum més primari, el consum per ostentació. Tampoc funcionava el tipus de consum hedonista dels anys vuitanta, ni el consum compulsiu. Ni tan sols funcionava el consum més efectiu actualment, el coaccionat. Fins i

tot el consum coaccionat, com el transport, les taxes públiques, les noves tecnologies, les normatives socials, la feina... va començar a fallar.

Què vol dir això del consum coaccionat? – va interrompre un dels membres de la junta, molt interessat.

Ara ho he explicat. La primera motivació de consum exagerat o consum no necessari és l'ostentació. L'exemple del mòbil és molt clar. Un consumidor pot comprar un mòbil o un rellotge o un cotxe molt car per ensenyar-ho, per simple vanitat. Si el comprador no ho vol per això, si no vol o no necessita ostentar, sempre se'l pot vendre com una maquineta capaç de fer meravelles, plena de *gadgets*. S'adverteix que fa divertits sorolls, que pots jugar amb ell, que la bateria pesa poc i dura molt, i que no cal ensenyar-ho, que te'l enduries a una illa deserta. Que ho compres per a tu mateix, vaja. Això és consum per consum, individual i hedonista. Si això tampoc opera com a impuls per a la compra, si aquest comprador també falla com a comprador hedonista, cal fer un mòbil que no sigui resistent, que resti desfasat en poc temps, que no sigui vàlid a tot el món i que la tecnologia no sigui compatible amb algun altre enginy. D'aquesta manera, provoques que l'usuari canvi de mòbil encara que no ell ho vulgui, que ho faci a contracor. Que es quiexi i que alhora passi per la rutlla. Això és la darrera forma de consum! És la més eficaç en la nostra vida diària. Observeu que els preus que més pugen són els preus relacionats amb les necessitats de la gent més normal del món, amb el consum coaccionat. La tragèdia és que tampoc aquesta coacció va servir per treure del passeig als joves, perquè érem a l'estiu i aquesta gent tenia les necessitats cobertes. M'he explicat? En aquest fenomen, la RP, era difícil lligar d'alguna manera els joves. Sabíem que era senzillament un joc de joves en vacances, es podia obviar per no crear més repercussió, però l'ús privatiu de l'espai públic no es podia permetre de cap de les maneres en una ciutat que viu del passeig i la platja. Van pensar en fer servir el consumisme per acabar amb ells justament en un joc d'estalvi. Una mal pensada. Vam descartar aquesta via. No gastar diners era part del joc. Però vam restar tranquils. El nostre mestre Maquiavel tenia altres opcions preparades per desfer-nos dels marrecs. Amb pitjors plagues ens hem trobat.

-Si, i quin tipus de gent són? –va tornar a preguntar el mateix membre de la junta.

De tot, ja sabeu que hi ha gent de tota mena, de totes les condicions, etc... S'ha comentat a l'apunt de la seva organització mitjançant Internet. No feu cas de l'article de la premsa. És molt antic i molt

interessat. Tan de bo el món fos com informen els nostres amics! Hi ha de tot als carrers. La resistència es fa de totes les maneres. Està clar que tots són joves i que molt d'ells porten aquesta pinta d'ara, mig hippie, mig arreglada. Però tampoc és molt important el tipus de gent. El cas és són al carrer per diversió. La idea és comprovar el temps que un pot resistir amb poc calers a una població estiuenca. Alguns són més temps al carrer i altres més temps en ruta. Es passen cinc o sis dies, encara que nosaltres teníem més gent els caps de setmana. Normalment marxen de festa, dormen a la platja i aleshores resten al poble fins dilluns o dimarts. La massificació de gent de tot tipus provoca que en cap moment hi hagi una sensació d'inseguretat, ni tampoc d'exclusió. Tothom dorm al carrer sense cap mena d'angoixa. No hi ha perill d'*overbooking*. Altres s'organitzen més i dormen a cases particulars, des d'on fan un recorregut ja planificat. Alguns, més aviat poquets, aprofiten tots aquests passeigs marítics nous per recórrer la costa catalana del nord al sud. Una mena de Camí de Santiago sense tanta propaganda, de moment. També és molt habitual fer el trajecte de Raventós-Playa a la nostra localitat veïna pel nord, Balletbó de la Costa. És una jornada de dues, ben bé tres hores de camí molt maca, vorejant la costa en un Camí de Ronda que forma part d'un sender de gran recorregut. S'hi poden veure els penyasegats de tota la zona i també les sis o set variants d'arbres autòctones. Alguns impressionants per la seva bellesa. Diuen que han aparegut poc senglars i esquiroles al camí. Al vespre, el sol ens deixa pel vessant de Balletbó i la veritat és que a l'estiu és espectacular. No és estrany que sigui un lloc transitat, perquè es poden fer fotos molt maques. Justament aquest recorregut ho promocionà la nostra Àrea de Turisme, Comunicació i Promoció. El que no pensàvem és que s'ompliria de guitarristes i artesans, festes de timbals i joves pintors. Altres persones no provoquen tant problemes. S'estan dos dies o tres dies, comproven que és molt dur dormir a la platja i tornen cap a casa. Sabem que surten de casa de tres a quatre persones. Els més joves surten de deu en deu. Un cop a la costa, es coneixen entre ells i aleshores formen grups més grans i molt dinàmics, en funció de les seves aficions. Hi ha els dels timbals, els del futbol, els que filosofen sobre tonteries o els aficionats a la fotografia. També he comentat l'organització mitjançant Internet. Els grups s'organitzen a la xarxa i es convoquen a l'estació del tren de la RENFE. Aquests grups més compactes de quinze o vint persones són els que plantegen els problemes de soroll, de brutícia, de rebuig més gran per part del veïnat. Només al baixar del tren, inauguren el joc aquest d'estalviar. Explicaré una anècdota. Existia la tradició de no

pagar el bus que els portava des de la RENFE al centre de la vila. Es colaven. Vaja, com nosaltres fem amb l'Impost de Patrimoni. Entraven de cop, com un ramat, i no pagaven al conductor. S'estalviaven els cinquanta cèntims del bitllet. Per a ells era el símbol de l'inici del joc. Contra el revisor no anaven, però el van advertir per part de l'Ajuntament com a col·laborador del joc. Ell estava afiliat a un sindicat d'aquests que pertanyen al Ministeri de Treball i van reaccionar. L'Ajuntament, una setmana després, va contractar un revisor de bitllets. Va provocar més rebuig encara, ja que hi havia molta gent que a diari no pagava. L'Ajuntament va recular. Va suprimir el vigilant. La pèrdua d'ingressos en bitllets ho guanyava en recolzament social i criminalització del jovent. No sempre els càlculs financers són monetaris. No penseu igual? Bé, continuo. Generalment, els que més molesten ho fan a la nit i a la zona de marxa a prop del Passeig. Un dels temes estrella del rebuig són els famosos bongos, o bongós. Aquells petits tambors africans que tant agraden als joves. Bong, bong, bong, bong, un altre bong... Un dels nostres membres de la Cambra va vendre'n més de dos cents en un mes. Un veritable negoci per a ell, que va pujar a temps els preus. El soroll a la zona de bars era insuportable pels veïns. Els bongos no permetien dormir ni descansar. Hi havia més gent fora dels locals que als locals. El soroll pujava a tots els pisos. La zona de bars estava plena de pancartes exigint soroll a les nits i xivarri consumista de dia. No cal parlar d'això. Ja coneixen bé les històries dels veïns que compren barat i després fan populisme per millorar casa seva. Cansat sobre tot de les queixes pel soroll dels bongos, que era el problema estrella, el nostre equip de govern es va posar les piles finalment. Acumulava masses queixes per estar-se més temps estàtic. Va demanar un estudi a una consultora sobre el fenomen. Llegiré l'estudi, és per riure. Van estudiar la mobilitat dels que van voler respondre les qüestions plantejades. Un 74% són de la capital i àrea metropolitana i un 12% de comarques d'interior. La resta són de la costa mateixa, tot i que tothom prefereix fer aquestes coses fora de casa. I diu l'estudi "fora de casa" entre cometes, així de literal. Les edats oscilen entre 16 i 27 anys. Ja veuen quines dades, continuaré amb l'estudi. El nivell d'estudis és mitjà: el 76% té aprovat el Batxillerat, un 34% en la rama de socials. No hi ha més dades que aquest batxillerat. Un 52% són dones i un 48% són homes. Ja veuen que és representatiu. L'objecte de la RP és, en un 78%, passar's-ho bé. El 87% són de classe mitjana-alta. L'altra opció era de classe baixa, a la que va respondre un 5%. No hi havia altra opció de classe. Després passaré el nom de la consultora que va fer l'estudi. Va cobrar un ull de la cara per donar quatre dades òbvies.

Si us plau, no els truqueu.

-I això que diuen “*resistència playera*”, no va bé per la Marca Barcelona? No es pot vendre de manera treballada? – va preguntar un altre membre de la junta.

No. Cal tenir-ho clar. Podria ser *fashion* o *glamourós* si és gastés, si es consumís. El que ho fa insostenible és que no gastin res i a més a més ocupin l’espai públic sense cap mena de títol, permís ni justificació. No obstant, com qualsevol cosa, més tard es podria fer servir per fer anuncis de begudes o promoure activitats públiques. S’hi podria incorporar a l’acerb cultural del consum dins del lliure mercat, com una alternativa més a la lliure opció de l’oci per part dels joves. Però això ja és cosa dels publicitaris. Jo estic molt cansat del tema per pensar-hi. No m’interessa gaire com es pot utilitzar aquest fenomen.

-I que fan concretament els joves? – va preguntar un altre membre de la junta.

El que ha fet tothom alguna vegada. El de sempre. Els joves són de vacances i surten en grups per passar l’estona. Conversen entre ells i es relacionen. Lliguen, fan petites festes, surten de nit, beuen, juguen a cartes, juguen amb les mòbils, filosofen, toquen els timbals... Segons diuen, guanya qui es capaç de gastar menys. Per a viatjar, estalvien en transport fent autostop o sense pagar el tren. Segons diuen, per a dormir busquen cases de coneguts o s’instal·len a la platja. Ells ho diuen, però no m’he cregut mai que puguin dormir a la platja quan fa temps que gairabé tots els ajuntaments fan el servei de neteja a la nit. Segons sembla, mengen del súper o fan dinars i sopars populars. Segons diuen ells, es presten les coses necessàries per a la neteja personal, la música o els llibres. Segons expliquen els ciutadans, embruten una mica. Deixen la brossa a la platja a les nits. Diuen que com a qualsevol altra festa popular, les papereres s’omplen i la brossa s’escampa pel terra. S’han incrementat les destrosses al mobiliari urbà. El més sorprenent és que no passen tantes angoixes com nosaltres havíem previst. Imaginàvem més sibaritisme. Una de les idees era trobar una gran incongruència per deslegitimar el fenomen, però no vam veure gaires coses a fer. Jo, personalment, vaig entrevistar-me amb un grupet representatiu per veure com pensaven i fer tot això que fem per treure informació. Vaig estar molt bé. Vaig escollir un grup molt distès i va semblar que m’interessava pel fenomen del bon rotllo. Em van explicar que ells, el que volien, era no gastar diners i passar l’estona, i que no hi havia res més. Que la resta s’ho montava cadascú com volia. Jo reiterava en les seves motivacions i no van voler respondre més. No tenien més interès que

passar l'estona. Al cap d'una estona vaig entendre que ja no era benvingut. Estaven passius perquè fumaven *porros* i no volien relacionar-se més enllà del seu grupet. Parlar amb mi era com un favor per a ells, així que vaig desistir. Pitjor ho vaig tenir amb els artesans, els artistes i gent més gran en general. Aquests ja coneixien les meves intencions i no van voler ni dir hola. Vaig recular com un gosset torturat pels nens. De la primera entrevista vaig extreure les conclusions que he comentat, però aquesta vegada les informacions no van valer per trobar un forat, tal i com passa de vegades. No vam trobar cap bona idea sortida d'ells per deslegitimar i desmobilitzar les accions del joves. Hi havia poques coses clares i netes. La seva activitat era legal. No podiem objectar res il·legal que no fos el soroll, algun banc malmès o les drogues. Però les seves accions no justificaven la prohibició d'usar el carrer. Vam especular vers alguna acció malèvola, com ara embrutar a diari el passeig o provocar un soroll tan estrident i insuportable que demanés a crits la intervenció de les forces de seguretat en furgoneta. Les conseqüències serien dolentes per l'imatge del poble i es van descartar. Altres idees malèvoles eren crear baralles fictícies entre actors, provocar furts a comerços de la cambra (sempre es pot cobrar l'assegurança) o mentir per Internet sobre una brotada d'una malaltia absolutament infecciosa. L'Ajuntament ens va advertir que no desitjava portades de diari. No vam parlar més del tema. Com deia, els joves no gasten i no contaminen, i segons diuen, fan aquestes coses perquè sí, sense cap mena d'interès polític. Valga'm déu! no podíem entrar per aquest forat. Si fos una revolució super-boltxevic-maoista en contra dels camps de golf!, amb aquest material ja estava tot fet... Pot ser el tema de no pagar era el més aprofitable per crear debat. Sabiem que alguns guanyaven diners actuant pels turistes i que d'altres robaven al DIA. Al menys, la Policia cada dia era més forta amb les actuacions ambulants. Segons informacions no gaire fiables, només es permeten gastar de més en marihuana. Van informar-me de l'alça del comerç de psicotròpics que donen voltes al cap. Un tema que no pot controlar l'Ajuntament perquè no té la competència de la regulació del comerç de marihuana. En quin món vivim!!

- I aleshores va sortir la idea dels ciclistes no dopats? Per acabar amb el consum de marihuana? – va preguntar finalment.

Bé, aniré per feina per explicar-ho. Veig que ja s'han pres els cafès, les copes i ja s'han fumats els puros. Els gotos s'han buidats i els cendres s'han omplert. No vull allargar-me massa. Cansa una mica l'història. A finals de juliol vam decidir pressionar fortament l'Ajuntament. La nostra cambra local

és, des de sempre, un bon *looby* a la ciutat i no va costar convèncer l'equip de govern de fer alguna cosa important. Alguna actuació emblemàtica, ja m'entenen. Un cop rebut el suggeriment, vam rebre resposta en només tres dies. Tot això era al voltant del set de juliol, quan les festes de *San Fermín* van fer disminuir l'ocupació del Passeig Marítim en un 76%. El passeig era relativament buit de joves i vam tenir temps de pensar alguna cosa més. Els botiguers no es queixaven i semblava tot finalitzat. La ciutat semblava en calma. Però la idea ja estava concebuda i iniciada, i també pagada. La partida pressupostària ja estava aprovada pel procediment d'urgència. Vam habilitar un crèdit dedicat a ensenyament per ensenyar als joves qui érem nosaltres. Ja s'havia contractat una d'aquestes empreses dedicades a pensar-se'n idees per solucionar problemes. La empresa va treballar molt bé i amb molta il·lusió. El cap, aleshores amic meu, era un d'aquests homes de la generació del 68 que al no poder matar al pare ara gaudeixen matant al fill. La empresa en uns dies va proposar tres o quatre idees. Explicaré tres. Totes, al capdavant, volien solucionar el problema dels desconeguts ocupants dels espais públics.

La primera idea proposada era organitzar una espècie de parc temàtic al Passeig Marítim. Seria un parc temàtic actual, modern, nou, enfocat al desenvolupament personal. Tractaria temes com la intel·ligència emocional, l'equilibri mental, la salut alternativa o la depilació masculina. Totes les idees estarien relacionades mitjançant una mena de viatge medieval dins de la zona del Passeig. Una cosa moderna, la veritat. El recorregut marcat donaria dret a un passaport, que justificaria de veritat el preu de l'entrada. Una entrada que aportaria beneficis al visitant. Una entrada que seria una inversió. Èxit segur. Bé, la idea era utilitzar el Passeig Marítim per potenciar la nostra ciutat. Res millor que jugar amb les noves tendències. I de pas, desfer-nos dels joves. Era relativament fàcil d'executar en pocs dies, i la proposta semblava prou engrescadora de cara als visitants, però es va descartar la idea per agosarada. Pot ser encara massa moderna.

La segona idea pivotava sobre el reconeixement de la nostra Font de Sant Obiols. Segurament coneixeran aquesta font. A la Plaça Major de Raventós-Platja, on és la seu de l'Ajuntament i on són els porxos històrics, tenim una font encara desconeguda. Pensem que encara cal treball per fomentar-la a l'estranger. Coneixeu la llegenda de Sant Obiols? Cap raventosenc la desconeix. Obiols era un bon home, espiritualista i alquimista a la vegada. Va viure vora els segles XV o XVI. Habitava al mig del bosc, a l'ermita de San Pallach, una petita ermita de la muntanya, a

una mitja hora del poble. El poble aleshores era més petit sense les urbanitzacions del voltant. Un bon dia, de bon matí, Sant Obiols va baixar a la vila. Necessitava una mica de sal i una mica de pebre, ja que no era pas autosuficient. Al arribar a la vila, una dona vella i sàvia va preguntar-li: perquè vols viure allunyat de la vila si has de baixar per sal? Obiols no va podia respondre amb sinceritat, ja que si vivia allunyat era perquè era alquimista, una activitat criminalitzada a l'època. Va dir que vivia allunyat perquè així era més lliure, i que baixar a la ciutat era la seva font de relaxació. Des d'aleshores, la Font de Sant Obiols s'ha venerat simbolitzant positivitat. Símbol d'expulsió de la negativitat del cos humà. L'aigua rajada de la font té propietats minerals, aquestes estudiades científicament en laboratoris. A més a més, l'aigua provoca l'expulsió d'energia negativa del cos físic. És una font que treu problemes del cap. Treu problemes de la vida diària. És per aquesta raó que es venera des de temps immemorials. Com veuen, les raventosencs ens estimem la ciutat i la font, i crec que ella també ens estima. Vam pensar que seria una bona oportunitat, enguany, de magnificar la figura del nostre patró i de la seva font. Celebraríem els sis segles de la revelació de Sant Obiols, el nostre gran estimat patró. La llegenda local explica com Sant Obiols va beure de la font i va sentir l'expulsió de negativitat del seu cos. Després va decidir anar a viure d'anacoreta. D'això feia sis segles, tot i que la data exacta era desconeguda. Entrevistant vells i velles de la vila, vam arribar a la conclusió que la revelació es va produir el dia 31 de juliol. El dia ens anava molt bé perquè era en plena temporada turística. A més, seria com la Setmana Santa, cauria sempre en dissabte. Barrejar tradició i modernitat en una ciutat d'alt nivell. Què més podíem desitjar! La modernitat del nou paviment de la Plaça Major amb la tradició de la Font de Sant Obiols, tot un símbol de la lluita de l'home modern contra les complicacions quotidianes. Semblava fabulós. Res millor que les noves tendències per mantenir les tradicions. Aquesta idea va engrescar molt al equip de govern. Era formidable per la ciutat. I permetia fer un ús esglaonat i constant del passeig. Entre els concerts, representacions de la llegenda i parlaments, s'ocupava el passeig de forma correcta. Però finalment no es va executar. El responsable de Cultura era de vacances i no va voler avançar-ne el retorn.

Aleshores es va escollir la tercera opció, condicionada per l'afecció al ciclisme del fill del director. L'empresa va suggerir l'idea de l'organització de la "Primera Volta a la Costa". "Sortida i a Arribada a Raventós-Platja". Es tractava d'una competició ciclista de vint dies pels voltants de la

comarca. Seria la primera volta ciclista de l'història amb tolerància zero en el dopatge. Cap droga al cos. Cap droga al cap. Cap droga a l'esperit. Amb la metàfora del ciclisme lliure de dopatge, es desitjava demostrar i potenciar un dels punts cabdals de la nostra propaganda global: que la competició sense violència ni trampes és possible. Que la competència pot ser neta i regulada. Un tècnic de l'Ajuntament la va batejar com "Una altra competició ciclista és possible". Ciclistes de categoria sub-23, no dopats, de tots dos sexes, dins de seleccions autonòmiques. Tots disposats a guanyar esportivament. En principi, la sortida i l'arribada seria al passeig. Aquest espai funcionaria com a centre d'operacions de la competició. Seria el centre de la premsa i de les activitats paral·leles a la cursa. Es fomentaria la selecció catalana de ciclisme per guanyar simpatitzants nacionalistes. Més enllà de la cursa, la Volta a la Costa seria un esdeveniment global, més enllà del fet esportiu. Una manera de canalitzar progrés, cultura i solidaritat. "Un esport net en un món net" deia un altre anunci. Un esport net en condicions d'igualtat entre tots els participants. Un cop pública la decisió d'endegar ràpidament l'organització, es van proposar discretament moltes coses, totes lligades amb interessos econòmics individuals. Entre elles, pressions per potenciar l'aigua de la Font de Sant Obiols, anticipant-se a l'esperada privatització de l'aigua local. Finalment, es va postergar la idea. Pel costat social, s'organitzarien xerrades de conscienciació sobre l'ús de substàncies perilloses pel cos, paradetes d'informació sobre el perill de les drogues, incorporació de ONG, performances de reducció del consum compulsiu, foment de la no violència....

I el primer que vam fer va ser desallotjar el jovent per instal·lar-hi les carpes publicitàries. El desallotjament va sortir bé. No hi va haver detinguts ni gaires enrenous. Els joves van marxar massivament al poble del costat, on la cambra de comerç no tenia presència social i l'ajuntament era feble perquè governava en minoria. Al tercer dia del desallotjament no hi havia cap joves ocupant el passeig. Quina alegria! Paga la pena la feina ben feta!

Les primeres jornades de la primera Volta a la Costa, cal reconèixer-ho, no van interessar gaire. No gens. No hi va haver seguiment mediàtic. Vaig haver de barallar-me amb la ràdio local per obtenir cinc minuts al dia de cobriment. I la ciutat s'havia tornat en contra de la competició ciclista per diferents motius. La carpa de les activitats paral·leles va reduir moltíssim els llocs d'aparcament del costat de la platja i els comerciants no van fer més calaix per promoure la competició neta. Els estiuejants reclamaven el passeig per ús propi: per les famílies tradicionals. Els preus del passeig

van patir un increment. A més a més, totes les entitats culturals locals van provocar un trist i injustificat boicot a la competició. De fet, era un boicot a la mateixa ciutat. L'empresa organitzadora de l'esdeveniment no va convidar al Club Ciclociclista i Motoritzat de Raventós-Platja (CCMRP) a col·laborar amb la cursa. Aquesta entitat, que té quaranta anys de vida associativa dins del món del ciclisme i carrega encara tradició i immobilisme, no va digerir bé la seva exclusió. Ni aquesta entitat ni les altres entitats del poble. Les altres entitats culturals i esportives del poble es van solidaritzar amb aquesta penya ciclista. De fet, tots són la mateixa colla i no tenen remei. No van voler fer cas de les nostres noves idees i de les nostres propostes nordamericanes. Tot i que vam oferir molt diners. Es van tancar al diàleg i van amenaçar a iniciar una campanya orquestrada en contra de les carreres de bicicletes. Tot plegat per uns plantejament infantils del seus dirigents, segons la meua visió massa acostumats a les subvencions. També amb aquesta gent hi va haver problemes de pressions. Temes personals van influir, i fins i tot ells van amenaçar amb una "vaga d'activitat sociocultural" per tota la tardor. Proposaven no organitzar cap mena d'activitat a la tardor. Deien que era per dignitat i que aleshores la gent veuria que eren ells i no l'Ajuntament qui organitzaven les activitats socials locals. Vam adonar-nos que calia fer quelcom per refer la proposta. Calia reactivar la competició per legitimar-la i per donar una lliçó a les entitats rondinaires. Perduda ja la simpatia dels poders populars i fàctics del poble, vam pensar portar la Família Real per reforçar la projecció de la competició esportiva. Hi havia, per part dels estiuejants, un desig històric d'una visita dels reis a la nostra ciutat. Altres monarques havien estiuejat al segle XIX a la nostra ciutat. Molts d'ells s'havien enamorat a RP. Altres havien presidit consells de ministres importantíssims per a l'història. Des d'aleshores, cap rei havia trepitjat la nostra sorra daurada ni havia begut a la font medicinal de Sant Obiols, el nostre patró. A més, a més, la reina responia al perfil desitjat per fomentar la modalitat de les bicicletes sense drogues. Ella era inqüestionable per la majoria de la població alhora de justificar tota una nova partida pressupostària extraordinària provocada per l'organització de la competició ciclista. La visita de la Reina assegurava la resposta dels mitjans i de la gent exclusiva, distingida, rica i famosa de les ciutats del voltant. Els contactes van funcionar prou bé. L'empresa organitzadora era de primera divisió. No hi va haver cap problema per portar-los. Però, de bona fe, segurament va ser amb la visita real on vam cometre l'error. No vam fer cas de l'advertència: les persones famoses provoquen interès, però no fan calaix. La gran arribada dels

monarques i la pompa generada va durar una tarda. El petit comerç va queixar-se de seguida. No venien el promès per l'alcalde. La gent era al costat del Passeig Marítim i no al bulevard, on són les botigues. Poc després, els responsables de seguretat de la Casa Real van fer tancar el recinte del Passeig i això va provocar les queixes del vianants, que per accedir a la platja més ample de la ciutat calia ben bé fer una veritable volta ciclista.

Ah, ah, molt apropiat - i digui, senyor Secretari, qui va provocar l'amenaça de la contaminació de l'aigua?

Això no era pas previsible. Quan es va negociar la col·locació de la propaganda a les carpes, cada comerç i negoci va escollir-ne una. No hi va haver problemes. Poc després, l'arribada a la ciutat de la Família Real va provocar una repercussió televisiva més gran. L'Ajuntament va renegociar la col·locació de la publicitat de cara a la televisió. La situació havia canviat, hi havia més en joc. Penseu en els programes del cor que es fan al dia. La Cambra de Finances i Comerç va voler col·laborar amb la negociació i així ho va fer. Vam beneficiar el comerç local com a compensació per la falta de vendes a l'estiu. També vam excloure alguns petits establiments del repartiment de publicitat, per motius interns. Un dels exclosos era l'"Immobiliària el Totxo", perquè mai no havia estat del cercle d'amistats de la Cambra de Finances i Comerç. Entre d'altres coses, era membre de la CCMRP. Aleshores va passar el que tots sabem. El motiu de la meua visita, del debat i de tot plegat. Va passar el que no pot tornar a passar. El gerent de l'immobiliària, unilateralment, va filtrar a la premsa generalista la presumpta contaminació amb mercuri de l'aigua de la Font de Sant Obiols. La seva oficina era, de tota la vida, al centre del passeig, darrere de la figura de Sant Obiols, el patró de la ciutat que coronava la font d'aigua medicinal. El rètol l'oficina es veia molt bé des d'on filmava la televisió, així que l'impacte televisiu va ser important. Aquest personatge va tenir molta més publicitat que tots els comerços de Raventós junts. Tota Catalunya va veure la seva publicitat quan es va saber que la font de Sant Obiols, on havia begut la reina per demostrar el seu compromís amb l'aigua clara de la competició, havia rajat aigua contaminada de mercuri. Segons deien els experts, el consum de mercuri provocava la mort si no es netejava immediatament l'estómac. Va ser una notícia bomba no ben desactivada. Fins i tot es va arribar a tèmer per la vida de la reina. Altres van especular sobre el consum de drogues com a explicació de l'atenció preventiva. De cop, al

llegir'se la notícia, van portar la reina al CAP del nostre poble. La tele era al cas i van filmar la reina amb pijama, sense maquillar, despentinada i mig beguda. Tot Catalunya va veure la pinta, feta una figa. Mai no s'havia filmat la família real en condicions tant precàries. Tothom comentava com s'havia permès difondre les imatges. La situació semblava extraordinària, ja que la reina havia estat intentada ser enverinada per qualsevol, així que les imatges tenien valor periodístic. Tot plegat eren presumpcions filtrades a la premsa en la era de la psicosi terrorista. No hi va haver cap hospitalitzat ni cap intoxicat, cap mena de perill per la salut, però la manca de notícies pròpia de l'estiu va fer que tota Catalunya veies, durant dos dies, el rètol de la seva oficina. I tota Catalunya va comprovar que la millor plataforma publicitària era una amenaça terrorista. Per a ell, l'objectiu ja estava complert. S'havia revenjat i havia obtingut un rèdit enorme de la seva acció. I a nosaltres ens havia fet molt de mal.

Calia actuar ràpid. Era una situació insospitada. Tant insospitada que l'alcalde va repatriar els regidors de l'equip de govern que estaven repartits per tot el món. Ell sol tenia massa feina. La Reina es va sotmetre a una neteja d'estòmac preventiu dins d'un tractament informatiu extraordinari, així com tots els ciclistes. Les clíniques no deixaven de trucar per oferir gratis el servei. Era tot un assetjament contractista a l'alcalde. Vam inventar una excusa per cancel·lar la volta ciclista. Vam dir a la premsa que per rentar els estòmacs dels ciclistes es van fer servir productes inclosos al llistat de productes prohibits. S'ho van creure, je, je. Vam tancar el problema de la Volta Ciclista i vam tornar la Reina amb la seva família cap a casa. Vam fer bona feina. Un helicòpter pagar per la Immobiliària el Totxo va portar a la Reina a Madrid. També vam aconseguir, amb moltes pressions, ocultar per un temps el fet de que tots els ciclistes eren catalans i no pas de seleccions autonòmiques, i que el recorregut l'havia fet el fill del cap de l'empresa organitzadora. Després va divulgar-se el típic meil oportunista on es desvetllaven secrets de l'organització. Els de l'oposició ho van fer córrer a la gent.

L'amenaça de contaminació, però, va provocar una catàstrofe al sector de la restauració de la ciutat. Tothom sabia que els restaurants cuinaven amb l'aigua de la Font de Sant Obiols, coneguda per les seves propietats terapèutiques. No era pas veritat, però no es podia dir, ara, que l'aigua era de l'aixeta. A més a més, la presència policial massiva arran de l'amenaça de contaminació química va ser desmesurada. Molts turistes ocasionals van marxar a altres pobles costers atemorits. Els que

van arribar eren tafaners i bromistes. Els republicans es feien fotos a la font. De cop, aquella plaça formava part del patrimoni *freakie* de Catalunya. Les incomoditats i la sensació d'inseguretat va jugar en contra nostra. Els agents *robocop* provocaven neguit al atemorits i tensió als amics de les il·legalitats. De fet, amb la Volta a la Costa es va acabar l'estiu als tres nuclis de Raventós. Ara, a esperar l'estiu vinent. *Sniff, Sniff.*

Bé, estimats amics. Aquesta és la història de l'estiu a Raventós-Platja relatada el millor que he pogut. Sembla que no hem tingut gaire sort. S'ha treballat dur i no han sortit les coses. Per a mi ha estat el pitjor estiu de la meua vida. No he fet vacances. Penseu que hem patit pressions per totes bandes i hem tingut les primeres friccions amb l'equip de govern. I el pitjor de tot és que m'ha pujat l'estrès tot just ara que ja no està de moda tenir estrès! He volgut explicar tot el procés per amplificar la sensació de dificultat de resolució del conflicte. No és pas fàcil, així que cal pensar bé les coses. L'acció pública sempre és complicada i cal tenir en compte molt factors al cap. Són moltes forces a la vegada. És com aquells problemes de física de forces, amb mil fletxes que estiren cap a fora i cap a dins. La gent de tota la vida, els turistes, els botiguers, l'oposició política, la premsa, els sindicats, l'oposició política dels que diuen que passen de la política, els enxufats, els ineptes, els oportunistes... Aquí tothom parla i tothom fa. Aquest estiu, Oranich de Mar també ha patit aquestes ocupacions i les seves conseqüències a la vida política. No han estat tan notables, però pot ser l'estiu vinent es pot posar encara més de moda. Caldria donar una nova imatge de poble turístic de cara les reserves a l'hivern. I cal treballar ara. Penseu que fins i tot l'oposició ho pot utilitzar de manera perversa. Reconec que no és pas fàcil modernitzar-se i que cada dia esdevé més difícil enredar la gent. Si fem un treball de autocrítica traurem una conclusió clara. Les propostes clàssiques no han solucionat pas el problema. I tanmateix, cap de les propostes de l'empresa contractada per pensar era eficaç al cent per cent. Pot ser la primera proposta que he citat podria tenir efectes positius o no. Cal pensar més i cal enredar millor. Hem d'observar la publicitat de la tele. Cal il·lusionar amb Saint-Exupéry, Warhol, Escher, Manu Chao, Gainsbourg o Bucay. D'aquesta manera es poden treure bones idees per produir simulacres. Simular vol dir fer creure que és així i així serà. I els simulacres volen dir tranquil·litat. Sobre tot, fer el que nosaltres volem. Bona tarda a tothom. Gràcies per escoltar-me. Ha estat un plaer. No puc respondre a cap pregunta més. He d'anar a

explicar el mateix a Balletbó de la Costa. Qualsevol pregunta que fessin la respondré gustosament per correu electrònic. Moltes gràcies i adéu.

Sis mesos després...

Als voltant d'abril del 2005 estava tot ja preparat per rebre els joves de cara l'estiu. Totes les ciutats turístiques havien treballat dur, durant l'hivern, el fenomen de la *resistència playera*. Havia estat objecte de debat i tertúlies a diaris, ràdios i televisió. Es parlava de la xifra de delictes, de drogues i de furts. Es parlava del soroll i de la brutícia. Es parlava de l'imatge exterior pels turistes. Es parlava

dels hàbits nihilistes del jovent. S'unia la falta de respecte a les institucions amb les solucions salomòniques. A les tertúlies es va afegir el debat polític. Tots els partits polítics es van posicionar amb concreció. També es van organitzar diferents taules rodones amb tots els actors socials implicats: Administració Pública, Sindicats, ONG, Associacions de joves, Comerciants, Creu Roja, Associacions de Veïns i Veïnes...Només dues organitzacions van deixar d'assistir a les reunions. Un sindicat i un partit polític extraparlamentari van entrar en un litigi per la propietat del símbol de la RP. L'autoria del conegut símbol de la RP, present a l'hivern a xapes, samarretes i pantalles de mòbils, encara no era clara. Tanmateix, els processos de participació ciutadana van finalitzar a finals d'any. El consens estava aconseguit. La població semblava en contra d'aquesta pràctica d'oci juvenil per les conseqüències que comportava. S'explicava així. Tot responia a un debat pausat i plural, ja que l'opinió pública majoritària entenia que la RP enfrontava a la població. Aquí estava la clau del pensament, perquè la RP privatitzava el dret a gaudir dels passeigs. No permetia l'ús a tothom. Exposava que qualsevol ciutadà, no només uns joves privilegiats, tenien el dret a gaudir de les instal·lacions públiques. Usar i gaudir les instal·lacions amb respecte i civisme. Aleshores, per evitar aquesta acció egoista i aprofitada dels joves, calia que l'Ajuntament actués. Calia que una Administració Pública, legitimada pels vots, intervingués amb força per evitar un ús exclusiu del joves. Agradès o no als joves, aquests no eren els únics que habitaven a la ciutat. Els tertulians radiofònics repetien que l'interès general, el de tots, estava per sobre d'ells. Els portaveus dels joves no van trigar en respondre per aprofundir en el debat. Defensaven la llibertat d'ús públic, ja que deien que ells mai no havien negat l'ús a ningú. Opinaven que s'havia de deixar fer i deixar passar la gent. Que fes ús del passeig qui volgués, ja que era de sentit comú. Els comentaristes de l'actualitat replicaven. El que deien els joves ho volia semblar, però no era de sentit comú. És més, s'encenien amb el discurs dels joves. Només calia pensar una estona més per veure que el discurs del joves era pervers i interessat. La suposada llibertat d'ús que els joves defensaven portava fàcticament al triomf del col·lectiu majoritari i més violent: els dels joves. Guanyaven ells l'espai públic perquè eren més, més joves i resistents, més sorollosos, més expansius, més versàtils i quatre-centes coses més. I eren a totes hores. A més a més, els joves obviaven en les seves reflexions el soroll, la brutícia i els problemes de drogues. I no calia parlar dels desgreuges a la policia i altes incomoditats provocades als usuaris dels passeigs.

A banda de l'opinió pública, els ajuntaments havien raspós ràpid i bé a la demanda social. S'havien pres mesures, tot i que en moltes ocasions provocades per sorolloses queixes del veïnat o recollides de signatures. La gran majoria dels passeigs marítims tenien ja instal·lat un carril bici just on es situaven els joves, a la banda dels bancs amb l'ombra de la tarda. S'havien aprovat ordenances de convivència ciutadana en totes les poblacions costeres. Les ordenances eren molt semblants. Restaria prohibit el descans nocturn al carrer, els sorolls provocats per persones i "agrupar-se massivament" (així ho disposaven les normatives). Esdevenia obligatori sol·licitar autorització per organitzar marxades a peu col·lectives i una assegurança civil de cinc-cents euros per cobrir desperfectes del mobiliari urbà. Es garantia que cap persona demanés diners al carrer. La normativa estatal va acompanyar el bloc de mesures. Ja no caldria autoritzacions per instal·lar videocàmeres al carrer.

D'altra banda, conscients de la manca d'atenció al jovent, es van endegar projectes d'oci alternatiu per a joves. Es van pactar preus assequibles per a discoteques, bars i cinemes. Es va obrir l'esport al jovent. Es podria fer esport més fàcilment. No caldria demanar l'ús de l'espai amb quinze dies d'antelació i el preu baixaven dels cinc euros l'hora. Fins i tot alguns ajuntaments van optar per realitzar activitats al carrer. Projeccions de cinema als mateixos passeigs marítims, abans escenaris de conflicte social. Grans partides pressupostàries es van destinar a projectar pel·lícules de cinema, obres de teatre i altres expressions artístiques. Tot a preu reduït per a estudiants amb carnet jove. Alguns diaris de premsa local van editar "Guies d'oci costaner itinerant i estalviador", proposant rutes, visites culturals i idees per estalviar diners. Altres sectors d'edat com els preadolescents o la gent gran es van incorporar a les activitats. Tothom estava a favor de regular les activitats estiuenques dels joves i també tothom reconeixia l'iniciativa del jovent per innovar l'oci.

L'estiu següent va ser molt plujós i ningú va fer ús dels passeigs marítims. A més a més, aquell estiu els joves havien marxat a l'interior de Catalunya. Es feia "Resistència Rural".